

ဦးလေးတင်
အုပ်စု
ဒုတိယမြောက်

အိဂျစ်ဘုရင်မာယာရင်
CLEOPATRA
SIR H.RIDER HAGGARD

2019.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိ ဒေါ်စော (စောကလေး) တို့မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ- အင်္ဂလိပ် ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင်သင်ကြားခဲ့ပြီး တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယတန်းမှ ဒသမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှ တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့သည်။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ် လုပ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည်၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြူး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲအောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာဘဝများကို ရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာစာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျားကာလမှာ ပင် 'ပြည်မောင်တင်' ကလောင်အမည်၊ နောင် 'ဒဂုန်ရွှေမျှား' ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စပီးယား"(William Shakespere) ၏ "အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ်ပုံဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍတွင် စတင်ဖော်ပြခံရသည်။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည်။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏

ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည်။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့ အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေလက် ရာများ ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သုံ့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် တစ်ယောက်အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဆောင်းပါးလက်ရာ ဖြစ်သည်။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည် "လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Secret Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ပြည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန်လုံးချင်း စာအုပ်အဖြစ် စတင် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ဘားမင်းနီးယား ဖလင်ရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးထိန် လာရောက်ဝယ်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံတင်ပြသခဲ့ရသည်။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြားရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့အမျိုးသမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင် သတင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လက်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွင်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက် ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်းသား ဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အင်မ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြံရံရှေ့နေ အစရှိသော ပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄

၇)ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ်)စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ။

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆု အဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ ဘဝခရီး" (The Mayer of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန် စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို" စာအုပ် (စာမူ) ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည်။ ။

ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ " ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ။

ဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန် ခဲ့သည်။ ။ အသက် (၈၇) နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင် (ကွယ်လွန်) အပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ဆရာကြီး ရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများ အားလုံး အား လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေလျက် (Quality) စာအုပ်တိုက်မှ တစိုက်မတ်မတ် ထုတ်ဝေလျက် ရှိပါသည်။ ။

တည်းဖြတ်သူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် ဦးလေးတင့်ကို မသိပါ။ ပြည်သူ့အလင်းက မိတ်ဆက်ပေး သဖြင့်သာ သိရပါသည် ။ သို့သော် ဤစာအုပ် ရိုက်ပြီးသည့် အချိန်ထိ လူချင်း မတွေ့ဖူးသေးပါ။

ဦးလေးတင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားပုံကို ကြည့်ရခြင်းဖြင့် သူသည် သာမန် အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူ ဖြစ်ရုံမျှမက ပါဠိ အဘိဓမ္မာ ရှေးဟောင်း မြန်မာစကား များကိုပါ ကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည် ။ သို့သော် အချို့နေရာများ တွင် အဓိပ္ပာယ် တိကျလွန်းသဖြင့် ဝတ္ထုဖတ်သူများ သဘောမပေါက် နိုင်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်မိပါသည် ။

ဦးလေးတင့်သည် အနောက်နိုင်ငံ အသီးသီးတွင် ကိတ်မုန့်မှ စ၍ မုန့်မျိုးစုံ ဖုတ်သည့် လုပ်ငန်းများကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်လာသူနှင့် တူ၏။ သို့နှင့် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာသောအခါကျွန်တော်နှင့် အလုပ်စပ်၍ လုပ်ကြသည့် အတိုင်း ရန်ကုန်မြို့တွင် မြန်မာများ အကြိုက် ကိတ်မုန့်ဆိုင်ကြီး တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ရာ သူလုပ်ပြီး မုန့်များကို ကျွန်တော်သည် မြန်မာကြိုက် ပုံအမျိုးမျိုး သွန်းလောင်းလိုက်၏။ အချို့ကို လေးထောင့်၊ အချို့ကို အဝိုင်း၊ အချို့ကို ဘဲဥပုံမှ စ၍ အချို့ကို အပေါ်မှ သကြားဖြင့် လုပ်သော ပန်းခက်ပန်းရွက်ကလေးများ ၊ အချို့ကို ချောကလက်များ ၊ အချို့ကို သစ်စေ့များ တင်ကား မျက်နှာပန်းလည်း လှ၊ အရသာလည်း ရှိ

အောင် ဖန်တီးလိုက်၏။ မြန်မာ မကြိုက်သော ပေါ့ရွတ်ရွတ်၊ ဖန်တွတွ၊
ငန်ကျိကျိ အရသာများ ပါသည့် မုန့် များကို လှီးဖြတ် ထုတ်ပယ်လိုက်၏။
ဤသို့ မြန်မာ့အကြိုက် ပြင်ဆင်လိုက် လေသည် ။

စာရေးဆရာများ ၌ အကြောင်းခြင်းရာ ဝတ္ထု အသွားအလာချင်း တူ
စေကာမူ ပရိသတ်ကို ဆွဲငင်စေသည့် (လေယူလေသိမ်း) ချင်း မတူကြ
ဘဲ ရှိရာ လေကိုလည်း ကျွန်ုပ်အကြိုက် ဖြောင့်မတ်ပေး လိုက်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ စာဖတ်သူများ သည် စာရေးဆရာကြီး ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂ
တ် ရေးသော ဝတ္ထုများ ထဲတွင် အခမ်းအနားဆုံး ဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်သည့်
ဤကလီယိုပက်ထရာ ခေါ် အီဂျစ်ဘုရင် မာယာရှင်ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ဘာသာပြန်ဆိုသော ဝတ္ထုကဲ့သို့ ယုံကြည်စိတ်ချစွာနှင့် ဖတ်ရှု
နိုင်ပါကြောင်း။

ဒဂုန်ရွှေမျှား
တည်းဖြတ်သူ။

ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏
အချီးစကား

ဤဘာသာပြန် ဝတ္ထု၏ မူလစာရေးဆရာကြီးမှာ ကမ္ဘာကျော် ဆာအိပ်ချ် ရိုက်ဒါဟက်ဂတ် ဖြစ်၍ အထူး မိတ်ဆက်ပေးနေရန် လိုမည်မထင်ပါ။

တိုတောင်းသော ဝတ္ထုမျိုး မဟုတ်လျှင်၊ စာဖတ်သူသည် ဝတ္ထုတစ်ခုကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် မိမိအလိုရှိရာ သင်ခန်းစာ၊ ဥပဒေသတို့ ကို အမျိုးမျိုး တွေးတော ယူဆမြဲပင်။ ဤတွင် ကောင်းသော သင်ခန်းစာ ကောင်းသောအတု၊ မကောင်းသော သင်ခန်းစာ မကောင်းသောအတု ဟူ၍ သာ ကွဲပြားခြားနား ပေမည်။ ဤဘာသာပြန် ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုသော စာဖတ်ပရိသတ် အပေါင်းအား ကောင်းသော သင်ခန်းစာ၊ ကောင်းသော အတုကိုသာ ရွေးချယ်နိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းရပေတော့၏။

ထို့အတူ စာရေးသူ ဘာသာပြန်ဆိုသူတိုင်း ၌ လည်း အသီးသီး မိမိတို့ ရည်ရွယ်ချက် အကြောင်းရင်း ရှိကြရပေသည် ။ ကျွန်တော်မှာ လည်း ရည်ရွယ်ချက် ရှိ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ကား ဤဝတ္ထုတွင် ကျွန်တော်တို့ ၏ ဇာတ်လိုက် ဟားမားကစ်သည် ဘာသာရေး သာသနာရေး၌ တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်ငြားသော်လည်း မိန်းမတို့ ၏ ပရိယာယ်အဖြာဖြာ မာယာတစ်သိန်း အပလိန်း အနန္တတို့ ကို မသိ နားမလည်သဖြင့် အီဂျစ်ပြည် အလုံးကို နိုင်ငံခြားသားများ ၏ ဖိနှိပ်ခြင်းဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် ကြံဆောင်သော အရေးတော်ပုံကြီး ဆုံးရှုံး ပျက်ပြားရသည့် သင်ခန်းစာ၊ ဥပဒေသပင် ဖြစ်ပါသည် ။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အတတ်မျိုးစုံ ကုံလုံရင့်ထွား စွယ်စုံသမား ဖြစ်ပါမှ တိုင်းပြည်တစ်ခွင် စည်ပင်ဝပြော သာယာသော အဖြစ်ကို ရနိုင်ကြောင်း စာကြည့် ပရိသတ်အပေါင်းအား ကောင်းမြတ်

သော စေတနာနှင့် တင်ပြအပ်ပါသည်။ ။

စာဖတ်ပရိသတ်အား မူလစာရေးဆရာ၏ အလိုအတိုင်း သတိပေး
လိုသည် မှာ ဇာတ်လမ်းကိုသာ အရေးထားသူများ အတွက် ဒုတိယပိုင်း
မှ စတင် ဖတ်ရှု၍ ဘာသန္တရ ဗဟု သုတ ရှာမှီးသူများ အတွက်မှာ ပထမ
ပိုင်းကပင် စတင် ဖတ်ရှုတော်မူကြပါကုန်။

လေးတင့်
ဘာသာပြန်ဆိုသူ

ပေစာ (၃) ထုပ်

ကျွန်ုပ်သည် လန်ဒန်မြို့၌ ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ မီးရထားမှ ပါဆယ်ထုပ် တစ်ထုပ်နှင့် အတူ စာတစ်စောင်ပါရှိရာ ပါဆယ်ထုပ်တွင် အလွန်ရှေးကျ၍ ဟောင်းနွမ်းသော ပေစာသုံးထုပ်နှင့် လက်စွပ် တစ်ကွင်းပါရှိလျက် စာမှာ အီဂျစ်ပြည်သို့ ခေတ္တသွားရောက်နေသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးထံမှ ဖြစ်လေသည်။ ။

စာထဲတွင် ထိုပေစာထုပ်များကို မည်သို့မည်ပုံရရှိကြောင်းနှင့် သူ ကိုယ် တိုင် သင်္ဘောနှင့် ပြန် လာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် အမြန်ရောက်စေရန် ပေစာ ထုပ်နှင့် တကွ ဤစာကို ကုန်းလမ်းမှ မီးရထားဖြင့် ကြိုတင်၍ ပို့လိုက်ကြောင်း ရေးသားပါရှိလေသည်။ ။ စာ၏ ပထမပိုင်း၌ သူ အီဂျစ်ပြည်သို့ ရောက်၍ မကြာမီ သတင်းတစ်ခုရရှိရာ ထိုသတင်းမှာ အီဂျစ်ပြည်တွင် အလွန်ကျော်ကြားသော ‘အဘီဒပ် (စ်)’ နတ်ကွန်း နောက်ဘက်ရှိ ‘လီဘီယန်’ တောင်တန်းများ အလယ် လူသူမနီး တောကြီး မျက်မည်းထဲတွင် ကျောက်ဂူတစ်ခု တွေ့ရကြောင်း၊ ကျောက်ဂူ၏ အလယ်၌ အောက်သို့တည့်တည့် ဆင်းနိုင်သည့် တွင်းကြီး တစ်တွင်းရှိရာ တွင်းအဆုံးတွင် မြေအောက်သင်္ချိုင်းရာ အခန်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ ကြောင်း၊ ထိုအခန်းထဲတွင် လူသေခေါင်းသုံးလုံး တွေ့ရသည့် အနက် နှစ်လုံးမှာ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ကျက်စားနေသည့် အာရပ်လူမျိုးလူဆိုးတို့ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီး သွားဟန်တူကြောင်း၊ သို့သော် ကျန်တစ်လုံးမှာ ပကတိအတိုင်းပ

င် မပျက်မစီး ရှိနေသေးကြောင်း၊ အလောင်းနှစ်လောင်းမှာ သာသနာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘အမိ နမ်ဟတ်’ နှင့် ၎င်း၏ ဇနီးလောင်းဖြစ်သည် ဟု ယုံကြည်ကြကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ထို မဖွင့်ရသေးသော အလောင်းရှိရာ မြေအောက်သင်္ချိုင်းဂူသို့ သွားရန် လွန်စွာ စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိကြောင်း ရေးသားထား၏။ စာကို သူရေးထားသည့် အတိုင်း ဆက်လက်၍ ရေးသားဖော်ပြရမည် ဆိုသော် အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

ထိုသင်္ချိုင်းဂူရှိရာ အရပ်သို့ သွားရောက်ရန် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိစဉ် ‘အချို့ရာ သကာနှင့် တွေ့’ ဆိုသကဲ့သို့ ထိုသင်္ချိုင်းဂူသို့ ချိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့သော အာရပ်များ နှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား အလုံးစုံ ပြောပြလေသည် ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ အထဲတွင် အကြီးအမှူး လုပ်သူအား ကျေနပ်လောက်အောင် ငွေကြေးပေးကမ်းပြီးလျှင် ချက်ချင်းပင် သွား ရောက်ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ‘ဆက်တီ’ နတ်ကွန်းတွင် တစ်ညအိပ်ပြီးနောက် နံနက်မိုးမလင်းမီ ခရီးစ၍ ထွက်တော့၏။ သူတို့ အထဲတွင် အကြီးအမှူးလုပ်သူ မှာ ‘အလီ’ ဆိုသူဖြစ်၍ မျက်စိတစ်ဖက် စွေလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်က ပြောင်လှောင်၍ ‘အလီဘာဘာ’ ဟု နာမည်ပေးထား၏။ မိတ်ဆွေထံ ယခုပို့လိုက်သော လက်စွပ်ကိုလည်း သူ့ထံမှ ပင် ရရှိရာ သူ့နောက်မှ ပါသော လူများ သည် လည်း သူနှင့် ခိုးဖော်ခိုးဖက်များ ပင် ဖြစ်လေသည် ။

နေထွက်ပြီးနောက် တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ သည် သင်္ချိုင်းရှိရာ တောင်ကြားသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာ၌ ကား လွန်စွာပင် တိတ်ဆိတ်လျက် နေမင်းသည် လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အပေါ်သို့ အပူရှိန်ကို အစွမ်းကုန် သွန်းလောင်းလျက် ရှိသည် ဖြစ်ရာ ထိုမှ ဤမှ ပြန်ကျလျက် ရှိသော အညိုရောင် ကျောက်တုံးကြီးများမှာ နေပူရှိန်ကြောင့် မ

ထိဝံ့ မကိုင်ဝံ့လောက်အောင်ပင် ပူလောင်လျက်ရှိပေ၏။ သဲပြင်သည် လည်း ခြေဖဝါးများကို ခြစ်ခြစ်လန်အောင် ပူစေလျက် လမ်းကိုပင် မလျှောက်နိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက် မြည်းများကို စီး၍ သွားကြရ၏။ သက်ရှိသတ္တဝါ ဟူ၍ လည်း ကောင်းကင်တွင် ပျံဝဲလျက်ရှိသော လင်းတ တစ်ကောင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မှ တစ်ပါး မရှိချေ။ ဤသို့သွားစဉ် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေပူရှိန်နှင့် သဲတို့ ၏ သဘာဝပြုပြင်မှုကြောင့် အရောင် တင်ထားသကဲ့သို့ ပြောင်လက် ချောမွေ့သော ကျောက်တုံး ကြီးတစ်လုံး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ အလီသည် ရပ်တန့်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ ရှာဖွေသည့် သင်္ချိုင်းမှာ ထိုကျောက်တုံးကြီးအောက်၌ ရှိကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း မြည်းများ ပေါ်မှ ဆင်းကြပြီးလျှင် မြည်းများကို အစောင့်တစ်ယောက်နှင့် ထားခဲ့၍ ကျောက်တုံးကြီးဆီသို့ သွားကြလေ၏။ ကျောက်တုံးအောက်၌ ကား လူတစ်ယောက် အနိုင်နိုင်ဝင်နိုင်သည့် အပေါက်ငယ် တစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ခွေးခြေများကဲ့သို့ ရက်ထားသော အရာများကို တွေ့ရသဖြင့် တောခွေးများ တူးယက်ထားသဖြင့်လည်း ထိုဂူကို ကံအားလျော်စွာ အလီတို့ လူစု ပထမတွေ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

အလီသည် ရှေ့ဆုံးမှ လေးဘက်ထောက်၍ ဝင်သွားရာ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကား အပြင်တွင် ပူခဲ့သမျှ ဒိုင်ခံ၍ အေးမည် ဆိုဘိသကဲ့သို့ စိမ့်၍ သွားလောက်အောင် အေးလျက် အပြင်၌ လင်းသလောက်လည်း အတွင်းတွင် မှောင်နှင့် မည်းမည်း ရှိနေတော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်းညှိပြီးလျှင် အတွင်းသို့ လူအားလုံး ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း နေရာ၏ အခြေအနေကို စုံစမ်း ကြည့်ရှုလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိ

နေသော နေရာမှာ အိမ်ခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုကဲ့သို့ ရှိနေ၍ လူတို့ ၏ လက်ဖြင့် ထွင်းဖောက် ပြုလုပ်ထားဟန် ရှိ၏။ ဂူ၏ နံရံ၌ ကား ရှေး ‘တိုလီမီ’ ခေတ်က အီဂျစ်တို့ ဟန်ပန်အမူအရာအတိုင်း ရေးဆွဲထုလုပ်ထားသော အရုပ်များကို တွေ့ရလေ သည် ။ ထိုရုပ်ပုံကားများ အနက် ခန့်ညားတင့်တယ်၍ ရာဇဏုန္ဒြေ ကောင်းလှသော မုတ်ဆိတ်ဖြူနှင့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ပုံလည်း ပါရှိရာ ၎င်းမှာ ပန်းခက်ပန်းပြောက်တို့ဖြင့် လှပစွာ ထုလုပ်ထားသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ လက်တစ်ဖက်တွင် ဆေးတောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် ရှိလေ၏ ။ (ထို အဘိုးကြီးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘အဓိနမ်ဟတ်’ ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာရှိ၏) သူ၏ ရှေ့တွင် သာသာနာ့ဝန်ထမ်းများ သည် ရပ်တုအမျိုးမျိုးကို ကိုင်ဆောင်ကာ စီတန်းလမ်းလျှောက်နေပုံ ဖြစ်လေသည် ။ ဂူ၏ လက်ယာဘက် ထောင့်၌ ကား မြေအောက်သင်္ချိုင်းသို့ ဆင်းသည့် တွင်းဝကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လည်း အသင့် ယူဆောင်လာခဲ့သော တိုင်တစ်ခုကို တွင်းဝ၌ ကန့်လန့်ချပြီးသော် တိုင်၏ အလယ်တွင် ခိုင်ခံ့သော ကြိုးတစ်ချောင်းကို မြဲမြံစွာ ချည်နှောင်ကြလေသည် ။

ထို့နောက် အလီသည် ဖယောင်းတိုင်များကို ယူပြီးလျှင် ကြိုးကိုကိုင်ကာ တွင်းနှုတ်ခမ်းများကို ခြေဖြင့်ကန်လျက် တွင်းအောက်သို့ ဆင်းသွား လေ၏။ လှုပ်၍ နေသော ကြိုးသည် ရပ်သွားပြီးနောက် မကြာမီ တွင်းအောက်မှ အလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် အလီသည် အောက်သို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်ကြောင်း သိရ၏။ အလင်းရောင်ကို မြင်ရပြီးနောက် မကြာမီ တွင်းအောက်မှ များ စွာကုန်သော လင်းနို့တို့ သည် မီးရောင်ကို လန့်ပြီးလျှင် အထက်သို့ ဒလဟော ပျံတက်လာကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ်အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကြိုးကို ပြန်၍ ဆွဲတင်ကြပြီးနောက် ကြိုးစကို ကျွန်ုပ်ခါး၌

ချီးမြှင့်တင်ပေးခြင်းဖြင့် အောက်သို့ လျှော့ချစေရတော့၏။ ထိုသို့ဆင်းရဲစေကာမူ အောက်သို့ မရောက်မချင်း ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိတော့၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အပေါ်မှ ကြိုးကို လျှော့ချပေးသော အလီ၏ တပည့်များ သည် မတော်တဆ ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်ခဲ့လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ကြိုးပြတ်၍ သွားလျှင်သော်လည်းကောင်း သက်သာလှမည် မဟုတ်ပေ။

ဤသို့ ဆင်းသက်လျက်ရှိစဉ် တွင်းဝသို့လန်၍ ပျံတက်လာသော လင်းနီများ သည် ကျွန်ုပ်တို့ ၏ မျက်နှာကို အဆက်မပြတ်ဝင်၍ တိုက်ကာ အချို့ ကျွန်ုပ်ဆံပင်၌ပင် တွဲလွဲခို၍ နေလိုက်ကြသေး၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်မှာ (၃-၄) ကြိမ်မျှ တွင်းနှုတ်ခမ်းဘေးများ နှင့် တိုက်ပြီးနောက် အောက်သို့ ချောမောစွာ ရောက်သွားပြီးလျှင် အလီ၏ နံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကား ချွေးများ ဖြင့် ရွဲရွဲစိုပြီးလျှင် ဒူးနှင့် ခြေဆစ်များ တွင် ပွန်းပဲ့လျက် ဆံပင်နှင့် အဝတ်အစားများ တွင် လည်း လင်းနီများ ဖြင့် သီး၍ နေတော့၏။ မကြာမီ အလီ၏ တပည့်တစ်ယောက် ကျင်လည်စွာ ဆင်း၍ လာပြန်လေသည် ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်နေသော နေရာမှာ အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုဖြစ်၍ အလီသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကိုင်ကာ ငါးပေခန့်နိမ့်သော လမ်းကြားကလေးတစ်လျှောက်သို့ ရှေ့မှ လမ်းပြရင်း ဆင်း၍ သွားလေရာ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ဖယောင်းတိုင်ကိုယ်စီ ထွန်းညှိပြီးလျှင် ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လာခဲ့သောလမ်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ဝန်း လာပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် လူသေခေါင်းများ ထားရာ သင်္ချိုင်းခန်းသို့ ရောက်ကြလေ၏။ မြေအောက် ပေပေါင်း (၉၀) ခန့်နက်သော နေရာ၌ပင်ရှိသော်လည်း အခန်းကလေးမှာ ကျောက်သားပကတိမှ လူတို့ ၏ လက်ဖြင့် ထွင်းဖောက်ထား ဟန် ရှိ၏။ သို့သော် နံရံများမှာ ပြော

င်ချော ဖြစ်ပြီးလျှင် ပန်းများ ၊ အရပ်များ ၊ စာများ မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဖယောင်းတိုင်ကို မြှောက်ကာ အခန်းအခြေအနေကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ အဝတ်အစုတ်အပြတ်များ ၊ ခေါင်းဖုံး အကျိုးအပွဲများ ဖြင့် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေရကား ဆေးစိမ်အလောင်းများကို အာရပ်တို့ ချိုးဖောက် မွေနှောက် သွားကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ။ ခေါင်းတစ်ခု၏ အဖုံးပေါ်တွင် အလွန် လှပသေသပ်သော ပန်းချီလက်ရာနှင့် စာများကို တွေ့မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ် မှာ အီဂျစ်စာပေအက္ခရာများကို မသိသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည် သော်လည်း ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု အနုပညာများ သည် ကား ချီးကျူး လောက်ပါပေ၏။ ပုတီးစေ့များ နှင့် စူးရှသောအနံ့များ ထွက်နေသည့် ပတ်တီးစများ သည် အလောင်းနှစ်လောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပျံ့နှံ့လျက် ရှိလေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်အမြင်အားဖြင့် အလောင်းနှစ်ခုမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်၍ ယောက်ျားအလောင်းမှာ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ် တခြားစီဖြစ်နေ၏။ ဦးခေါင်းမှာ ပြောင်နေသဖြင့် ဆံပင်ကို သေပြီးမှ ရိတ်ထားဟန်လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ။ ရုပ်လက္ခဏာအားဖြင့် ထိုအလောင်းမှာ လူအိုတစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်ဟန်ရှိ၍ ချထားသော ရွှေပြားများကြောင့် ရုပ်ပျက်လျက် ရှိသော်လည်း သေစဉ်က ခန့်ညားတည်ကြည်ခြင်း၊ ကျက်သရေရှိခြင်းများ သည် မပျက်သေးဘဲ ပေါ်လွင်လျက်ရှိသေး၏။ မိန်းမအလောင်းနှင့် တူသော ဒုတိယအလောင်းမှာ ပတ်တီးများ စီးလျက် ပင်ရှိလျက် ၎င်းမှာ ထိုခေတ်အခါက အတော်ပင် ထွားကျိုင်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုအလောင်းများ သည် ကား ‘အမိနမ်ဟတ်’ နှင့် သူ၏ ဇနီးအလောင်းဟု ယုံကြည်ရ၏။

အလီသည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် စောင်းလျက်ရှိနေသည့်

အလွန်ကြီးမားသော ခေါင်းကြီးကို ကျွန်ုပ်အား ညွှန်ပြပြီးနောက် သူတို့ လူစု မဖွင့်ရသေးသော ခေါင်းမှာ ထိုခေါင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်စကား မဝိတဝီနှင့် ပြောပြ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ခေါင်းမှာ ‘စီဒါ’ခေါ် ထင်းရှူးသား တစ်မျိုးဖြင့် သေသပ်ချောမောစွာ ပြုလုပ်ထား၍ အရွယ်အစားမှာ အခြားခေါင်းများ ထက် ကြီးသည့် အပြင် ခေါင်းဖုံးပေါ်၌ လည်း ရုပ်ပုံ ကမ္မည်းအကွရာ ဟူ၍ မပါရှိချေ။ အလီ၌ ဆောက်တစ်လက်နှင့် တူတစ်လက်ပါရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့ လည်း ခေါင်းကြီးကို တည့်တည့်လှန်ပြီးလျှင် ချက်ချင်းလိုပင် စ၍ ဖွင့်တော့၏။

အခြားအီဂျစ်ခေါင်းများ ၌ ခေါင်းဖုံးတွင် တစ်ဖက်တစ်ချက် သပ် နှစ်ချောင်းစီ ပါလေ့ရှိသော်လည်း ယခုခေါင်းကြီးမှာ မူ အဖုံးနှင့် ကိုယ် အထက်အောက် အပေါက်ကလေးများ ပြုလုပ်ကာ လျှို၍ အံကျသွင်းထားသည့် သပ်လေးချောင်း ပါရှိသဖြင့် အထူးသဖြင့် လုံခြုံစွာ ပြုလုပ်ထားကြောင်း ထင်ရှား၏။ ပျဉ်ချပ်မှာ ဒုသုံးလက်မ ခန့်ထူ၍ အဖုံးပွင့်လျှင်ပွင့်ချင်း အတွင်းမှ စူးရှသောအနံ့ ထွက်သည့် အမှုန့်များ ဖြင့် အလောင်းကို ဖုံးအုပ်ထားခြင်းသည် လည်း ဓလေ့ထုံးစံမဟုတ်ဘဲ အဆန်းပင်ဖြစ်လေသည် ။

ဆေးမှုန့်များကို ထုတ်ပြီးနောက် အလောင်းပေါ်လာသောအခါ အလီပင်လျှင် အံ့ဩလျက်ရှိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရှေးထုံးစံအရ အီဂျစ်မှ အခြားဆေးစိမ်း အလောင်းများမှာ သစ်သား ရုပ်များကဲ့သို့ တောင့်တင်းကျနစွာ ပက်လက်လှန်၍ ခေါင်းသွင်းလေ့ရှိကြသော်လည်း ထိုအလောင်းမှာ မူ စောင်းလျက်ရှိနေသည့် ပြင် ပတ်တီးများ စီးထားလျက်နှင့် ပင် ဒူးနေရာများ ၌ ခပ်ကွေးကွေး ရှိနေ၏။ ‘တိုလီမီ’ ခေတ်မှ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာတွင် ချထားသော ရွှေမှာ လည်း ပေါင်းထုပ် (ဦးခေါင်းအုပ်) အောက်တွင် မပြေမပြစ် အဖုအထစ်များ ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ အလီက "ဆရာကြီး ကြည့်စမ်း၊ သိပ်ဆန်းတဲ့ အလောင်းပဲ၊ မသေခင် ခေါင်းသွင်း ထားခဲ့တာများ ဖြစ်နေရောလား" ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က "မဖြစ်နိုင်တာ အလီရယ်၊ မသေခင် ခေါင်းသွင်းတယ်လို့ ဘယ်မှာ ကြားဖူးသလဲ" ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သည် အလောင်းကို ခေါင်းထဲမှ မ၍ ထုတ်သောအခါ ဆေးမှုန့်များမှ အလွန်စူးရှသောအနံ့များ သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာတော့၏။ ထိုအခါ ဆေးမှုန့်ထဲမှ စာခွေတစ်ခုကို တွေ့ရလေရာ ၎င်းမှာ အလောင်းကို စီးနှောင်ထားသော ပတ်တီးစမျိုးနှင့် တော်စွာလျော်စွာ ရစ်ပတ်ထားပြီးလျှင် ခေါင်းအဖုံးပိတ်သူများ သည် မပိတ်မီ ဖြစ်သလို ပစ်ချထားခဲ့ဟန် တူ၏။ (ထိုပေစာထုပ်သည် ကားမပြီးပြတ်သေးသော ယခုရေးသားမည့် ရာဇဝင်တတိယပိုင်း ဖြစ်လေသည်။)

ထို့နောက် အလောင်းမှ ပတ်တီးများကို ဖြေကြရာ အလောင်းမှာ ထူထဲမာကျောသော ပတ်တီးအပြားကြီးများ ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရစ်ပတ်ထားပြီးလျှင် အချို့နေရာများ တွင် အဖုအထုံးများ ပင် ဖြစ်နေသဖြင့် အလောင်းပြင်သူများ သည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းနှင့် ကတိုက်ကရိုက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။ ။ ဦးခေါင်းမှ ပတ်တီးများကို ဖြေရာတွင် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အဖုကြီးဖြစ်နေသော နေရာမှ ဒုတိယစာခွေကို တွေ့ရလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် ပတ်တီးများကို ဦးခေါင်းမှ ခြေဖျားသို့တိုင်အောင် သတိကြီးစွာဖြင့် ဖြေကြရာ အားလုံးဖြေမိသောအခါ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ အလောင်း ပေါ်လာတော့၏။ ၎င်း၏ ကွေး၍ နေသော ခူးနှစ်ခုကြားတွင် တတိယစာခွေကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

စာခွေများကို အလီသည် များ စွာလိုချင်သော ဆန္ဒရှိသော်လည်း

သင်္ချိုင်းဂူထဲသို့ မဝင်မီကပင် ဂူအတွင်းမှ ရှာဖွေတွေ့ရသော ပစ္စည်းမှန် သရွေ့ကို ကျွန်ုပ် ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟု သဘောတူ ကတိထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာခွေများကို အိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူ သိမ်းဆည်းထားလိုက် လေ၏။

အလောင်းမှ ဆံပင်များ သည် အချို့နေရာ၌ ဖြူလျက်ရှိသော်လည်း လူရွယ်တစ်ယောက်၏ အလောင်းဖြစ်၍ အချိုးအစားကျသော ကိုယ်ကာယ၊ ခွန်အားဗလကြီးမား၍ ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ အလွန်ကျယ် ပြန့်သော ရင်အုပ်ရှိသည့် အလောင်းပင်တည်း။ အီဂျစ်လူမျိုးတို့ ထုံးစံအတိုင်း အလောင်းကို ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်ထားခြင်းမရှိ၊ လက်ဝဲဘက်နံစောင်းကို ခွဲစိတ် ချုပ်လုပ်ထားခြင်းလည်း မရှိ၊ ဆေးရည်ထဲတွင် လည်း ရက်ပေါင်း (၇၀) စိမ်ထားပုံ မရပေ။ သို့ဖြစ်၍ အလောင်းမှာ များစွာရုပ်မပျက်လှဘဲ ရှိနေ၏။

စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်း၌ပင် ပြင်ပလေ တိုက်ခတ်ခြင်း ခံရသဖြင့် အလောင်းသည် ရှုံ့တွတွန့်လိမ်၍ လာပြီးလျှင် (၄-၅) မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ အလောင်းတစ်ခုလုံးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ မကျန်ရစ်တော့ဘဲ ဆံပင် ဦးခေါင်းခွံနှင့် အရိုးစုသာ ကျန်ရစ်တော့၏။ လက်ဝဲလက်ယာ ကောင်းစွာ မမှတ်မိခဲ့သော် လည်း ညို့သကျည်းရိုးတစ်ခုမှာ ကျိုးနေပြီးလျှင် အခြားတစ်ဖက်နှင့် နှိုင်းစာ က တစ်လက်မခန့် တိုနေသည် ကို တွေ့ရ၏။

ဆရာဝန်ကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း ရေးသားပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ သူသည် လန်ဒန်မြို့သို့ ဤစာကို ကျွန်ုပ် ရရှိပြီး (၁၀) ရက်အတွင်း ရောက်ရှိလာမည်ဟု မျှော်လင့်ရကြောင်း၊ လူချင်း တွေ့ဆုံသော အခါမှ သင်္ချိုင်းဂူအတွင်း မှ မည်သို့တက်လာရပုံ၊ အလီနှင့် သူ၏ အပေါင်းအ

ဖော်များက ပေစာထုပ် များကို ပြန်၍ ရအောင် မည်သို့ကြိုးစားပုံ၊
ခြိမ်းခြောက်ပုံ များကို ပြောပြမည့် အကြောင်းနှင့် ရေးသားပါရှိ၏။

လန်ဒန်မြို့သို့ ဆရာဝန်ကြီးရောက်လာသောအခါ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်
ဝံသည် ရှေးဟောင်းစာပေနှင့် ကမ္ဘာ့အက္ခရာများကို ကောင်းစွာ ကျွမ်း
ကျင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးထံ သွားရောက်ကာ ပေစာထုပ်များကို ပြသ
လေ၏။

ဆရာကြီးသည် စာခွေများကို တစ်လွှာပြီးလျှင် တစ်လွှာ
ကျွမ်းကျင်စွာ ခွာယူပြီးလျှင် ကြည့်ရှုရာ ရေးသားထားသည့် အက္ခရာများ
မှာ ‘တိုလီမီ’ ခေတ်က အသုံးပြုခဲ့သော ‘ဒီမော့တစ်’ ခေါ် အက္ခရာများ ဖြစ်
၍ ရေးသားထားသည် မှာ လည်း လူတစ်ယောက်တည်း ရေးသားထား
ဟန်ရှိကြောင်း ပြောပြလေသည် ။

အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ အီဂျစ်ပြည်ကို ရှေးအခါက စိုးစံ၍ တိုင်းကြီးပြည်ကြီး
တို့ ၏ ကံကြမ္မာကို မိမိ ရှုပါရုံညွတ်ကွင်းဖြင့် ဖန်တီးနိုင်သော ‘ကလီယိုပက်
ထရာ’ ဘုရင်မနှင့် တကွ သူ့လက်ထက်၌ ရှိနေခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်၏
ရာဇဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည် ။ ဆရာကြီးသည်
ဤစာပေထုပ် သုံးထုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဘာသာပြန်ဆိုလေရာ
ခြောက်လမျှ အချိန်ကြာခဲ့လေသည် ။သို့ဖြစ်၍ ယခုရေးသားအံ့သော ရာ
ဇဝင်အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် ကား ဆရာကြီး၏ ဘာသာပြန်ချက်များ
ဖြစ်ပါကြောင်း။

အီဂျစ်ဘုရင်မာယာရှင်
(ကလီယိုပက်ထရာ)

ပထမပေစာထုပ်

အခန်း (၁)

‘အဘူသီ’ မြို့တွင် ရှေးဦးစွာ အိပ်စက်တော်မူသော နတ်မင်းကြီး ‘အိုဆီရီ’ ကို တိုင်တည်၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပြီးလျှင် ဤစာများကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ။

တစ်ခါက အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့သော ‘ဖေရိုး’ ဘုရင် ဖြစ်ခဲ့၍ ဘေးလောင်းတော် ဘိုးလောင်းတော်တို့ မှ ဆင်းသက်ကာ ရှေးရိုးစဉ်ဆက် မပျက်သော မင်းမျိုး၏ မဟာဆီ၊ မဟာသွေး ပါခဲ့သော အီဂျစ်ပြည် နှစ်ပြည်စလုံး၏ သရဖူနှစ်ထပ်ဆောင်း ကျွန်ုပ် ‘ဟားမားကစ်’။ သဲကန္တာရအတွင်းရှိ ရေတွင်းသို့ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်မှ ရေများ စီးဆင်းသည့် အလား ဒုက္ခအပေါင်းတို့ စီးဆင်းရာ ‘ဟားမားကစ်’။ သစ္စာဖောက်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီးနောက် ကိုယ်တိုင် သစ္စာဖောက်ခဲ့သော ‘ဟားမားကစ်’။ လက်တွင်းသို့ ရောက်ပြီးသော တန်ခိုး အာဏာတို့ ကို စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးခြင်းခံရပြီးလျှင် လူညွန့်တုံးခဲ့ရသော ကျွန်ုပ် ‘ဟားမားကစ်’ သည် အီဂျစ်ပြည် နတ်မင်းကြီးများကို အထပ်ထပ် တိုင်တည်ကာ သစ္စာဆိုပြီးလျှင် အောက်ပါအမှန် အဖြစ်အပျက် များကို ရေးသားထားခဲ့ပါ

အသင်နတ်ကောင်း နတ်မြတ်အပေါင်းတို့ သည် ကျွန်ုပ်၏ သက်သေ အဖြစ်ဖြင့် တည်ပါစေသား။

ဤ ‘အဘူသီ’ မြို့တော်၌ပင် ကျွန်ုပ် ‘ဟားမားကစ်’ အား ဖွားမြင်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်မှာ ‘ဆက်သီ’ နတ်ကွန်းတွင် သာသနာ့ ဝန်ထမ်း ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်လေသည် ။ ကျွန်ုပ်ကို ဖွားမြင်သော နေ့၌ပင် အီဂျစ်ပြည်ရှင် ‘ကလီယို ပက်ထရာ’ ဘုရင်မကို ဖွားမြင်လေသည် ။

ကျွန်ုပ်မှာ တပင်တပန်း လုပ်ကိုင် စားသောက်ရသော ဆင်းရဲသား လယ်သမားများကို ကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ နတ်ကွန်းအတွင်း သို့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာ ဝင်ထွက်နေခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်၏ ငယ်ရွယ်သော ဘဝအချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်မှာ ကျွန်ုပ် နို့စို့အရွယ်ကပင် သေဆုံးသွားရာ ကျွန်ုပ်မှာ နို့ထိန်း၏ လက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည် ။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင် သေဆုံးပုံနှင့် သေခါနီးတွင် နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ပုံများ ကား အတော်ပင် ထူးဆန်း၏။

ထိုအခါ အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို ဖြေ (ပုလွေ) ဘုရင်ခေါ် တိုလီမီ အော်လေတီ ဘုရင် အုပ်ချုပ်လျက် ရှိလေသည် ။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ဆင်စွယ်သေတ္တာတစ်ခုထဲမှ အီဂျစ်ဘုရင်များ ၏ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သော မြွေဆိုးရုပ်သရဖူကို ထုတ်ယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ တင်ထား၏။ ထိုအပြုအမူကို မြင်ရသူအပေါင်းတို့ သည် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အား နတ်ဖမ်းစား၍ ရူးသွပ်သွားပြီဟု ယုံကြည်ကြကုန်၏။ ဤသို့ စိတ်ဖောက်ပြားလျက် ရှိစဉ် ‘မာစီဒိုနီယန်း’ (ခေါမ) မင်းဆက်များ ပြတ်ချိန် ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အီဂျစ်ပြည်၏ အဆောင်အယောင်ဖြစ်သော ရာဇလုံတံသည် ရှေးရိုးမင်းဆက်ဖြစ်သော မင်းမျိုးမင်း

နွယ်များ လက်တွင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိတော့မည့် အကြောင်း နိမိတ် ဖတ်ခဲ့၏။

ဤသို့ နိမိတ်ဖတ်ပြီးသော် နတ်ပူးလာ၍ အိပ်ရာမှ လူကောင်းတစ် ယောက်ကဲ့သို့ ဖျတ်လတ်စွာ ထပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် ပုခက်ရှိရာသို့ လာခဲ့လေ ၏။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင့်သရဖူကို ဆောင်းကာ ပုခက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိလေသည် ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ရေရွတ်လေသည် ။

"မဟာဆီ မဟာသွေးပါ၍ ကျွန်ုပ်၏ ရင်နှစ်ဖြစ်သော ... အို သားငယ် ... သင်ကား ဖေရိုးအစစ် ဘုရင်ဖြစ်မည့် မင်းလောင်းကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ တိုင်းပြည်ကို သန့်စင်အောင် ပြုလုပ်ရမည့် နတ်သားကလေးပင် ဖြစ်တော့၏။

သင်သည် ဒုစရိုက်ကင်းကွာ သန့်ရှင်းစွာနေပါက အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို ရန်သူလက်မှ ကင်းလွတ်စေလျက် မပျက်သော နန်းရိုးဖြင့် စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ရအံ့။ သင့်အစွမ်းပြရမည့် အချိန်၌ ဖောက်ပြန်စိုးရုံ့ သင် နောက်တွန့်၍ နေခဲ့လျှင် အီဂျစ်ပြည်ရှိ ရှိရှိသမျှ နတ်မင်းကြီးအပေါင်းတို့ ကျိန်စာသည့် သင့်အပေါ်သို့ ကျရောက်ပါစေသား ...။ ‘အမင်ဘီ’ ဘုံမှ နတ်တရားသူကြီးများ သည် လည်း သင့်အား မစောင့်ရှောက်ဘဲ အသက်ရှင်စဉ် ဆင်းရဲဒုက္ခ အပေါင်းနှင့် တွေ့ကြုံပါစေသား။ လူအများ သည် အီဂျစ်ပြည်ရှိ နတ်အပေါင်းကို သူတို့ ၏ အသီးသီး နတ်ကွန်းများ တွင် ကိုးကွယ်ပသ၍ မတရားဖိနှိပ်သူသည် အရေးနိမ့်လျက် နိုင်ငံခြားရန်သူများကို ဤမြေမှ သုတ်သင်ရှင်းလင်း ပစ်ကြအံ့။ ဤကိစ္စများကို သင်သည် သင်၏ ချည့်နဲ့ သော အင်အားဖြင့် ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရလိမ့်အံ့ ...

ဤကဲ့သို့ ရေရွတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ကျွန်ုပ် အိပ်နေသော ပုခက်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်လဲကျကာ အသက် ကုန်၍ သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာမှ ငိုလျက် နိုးလာတော့၏။

အထက်ပါ အကြောင်း အရာများကို ကျွန်ုပ် လူလား မြောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ် နို့ထိန်း၏ မိခင် အဘွားကြီး ‘အတောင်းဝါး’ က ပြောပြသဖြင့် သိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မိခင်အား ‘ဟေးသော(စ)’ နတ် ပူးဝင်၍ ပြောသွားသော စကားများမှာ ‘တိုလီမီ’ ဘုရင်အား ပုန်ကန်သော စကားများ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘အမိနမ်ဟတ်’ သည် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက် ရှိ၏။ အကယ်၍ ဤကိစ္စသည် ‘တိုမီလီ’ ဘုရင်နားသို့ ပေါက်ကြားသွားပါက ဖေရိုးဘုရင်သည် သူ၏ စစ်သားများကို လွှတ်၍ ဘုရင်ဖြစ်မည့် မင်းလောင်းကလေးဟု နိမိတ်ဖတ်ခံရသော ကလေးအား သတ်ဖြတ် ဖျက်ဆီး ပစ်မည်မှာ အမှန် ဖြစ်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် ဖခင်သည် တံခါးများကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ပြီးလျှင် အနီးရှိလူများအား နတ်မင်းကြီးများကို တိုင်တည်လျက် မိမိတို့ ယခု မြင်ရကြားရသည့် အကြောင်းများကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်အားမျှ မပြောကြားစေရန် ကျမ်းသစ္စာ ဆိုစေ၏။

ထိုလူများ ထဲတွင် အဘွားအို ‘အတောင်းဝါး’ လည်း ပါရှိ၏။ ကျွန်ုပ် မိခင် သေဆုံးပြီးနောက် အချိန်ကာလ အတန်ကြာသောအခါ မည်မျှပင် လျှို့ဝှက်ရမည့် စကား ဖြစ်စေကာမူ အခွန်ရှည် ကြာလတ်သော် လူတို့ စိတ်ထဲတွင် ရိုး၍ သွားမြဲဖြစ်တတ်ရကား အဘွားအို ‘အတောင်းဝါး’သည် ထိုစကားများကို ကျွန်ုပ်၏ နို့ထိန်းသူ၏ သမီးအား၊ ကျောက်ရုပ်ထုနေသော သူခင်ပွန်းထံ နံနက်စာ သွားပို့ခိုက် ပြောပြလေ၏။ မိန်းမ တစ်

ယောက်၏ ပါးစပ်ကို အဘယ် ကျမ်းကျိန်စာမျှ ပိတ်ဆို့ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ပေ။ ယခု နို့တိုက်နေသော ကလေးမှာ သာမန်ကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ‘တိုလီမီ’ မင်းဆက်များကို ဖြုတ်၍ အီဂျစ်ပြည်ကြီးကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်မည့် ကလေး ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မင်းလောင်းကလေးအား ဂရုတစိုက် ပိုက်ထွေး ယုယရန် အကြောင်း များကိုလည်း ထပ်လောင်း ပြောပြလေသည်။ ။

နို့ထိန်း၏ လင်ယောက်ျားသည် ထိုသတင်းစကားများကို သူ့မိတ်ဆွေများအား တစ်ဆင့် ပြောကြားပြန်ရာ ထိုသူများမှာ ဖေရိုးဘုရင်၏ သူလျှိုများ ဖြစ်ကြသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ဖေရိုး၏ နားသို့ ပေါက်သွားတော့၏။

ထိုအခါ ဖေရိုးဘုရင်သည် သူ၏ ယုံကြည်စိတ်ချသော ကိုယ်ရံတော် တပ်သားအချို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ‘နိုင်ငံ’ မြစ်ကို လှေနှင့် ဆန်တက်၍ အဘူသီ မြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ‘အမိနမ်ဟတ်’ ၏ သားငယ်အား ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပြီးနောက် သူ့ထံသို့ အမြန်ယူလာရန် အမိန့်ပေး စေလွှတ် လိုက်လေ၏။ ထိုတပ်သားများကား ခေါမလူမျိုးများ ဖြစ်၍ နတ်နှင့် ပတ်သက်သော အရာများ ဖျက်ဆီးရန် မကြောက်ရွံ့ကြပေ။

တပ်သားများ စီးလာသော လှေသည် အဘူသီမြို့သို့လာရာ လမ်းထိပ် တည့်တည့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ လှေမှာ လှေဝမ်းအလွန်စောက်သည့် ပြင် ရေကျသောအချိန်လည်း ဖြစ်သဖြင့် နွံထဲတွင် နစ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ မြောက်လေကလည်း အလွန်ထန်နေသဖြင့် နစ်တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိစဉ် တပ်သားများ သည် ရေခပ်သူများအား လှေဖြင့် လာ၍ ကူညီရန် ဟစ်အော် ပြောဆိုလေသည်။ ။ သို့သော် သူတို့ မှာ ‘အလက်ဇန္ဒီးယား’ မြို့မှ လာကြသော ခေါမလူမျိုးများ ဖြစ်ကြောင်း သိသည်နှင့် အီဂျစ်ပြည်သားများ သည် ခေါမတို့ အား မုန်းတီးနေသည် ဖြစ်၍ မ

ည်သူမျှ မလာချေ။ တပ်သားများက မိမိတို့ သည် ဘုရင့်ကိစ္စနှင့် လာ
ရောက်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ရေခပ်နေသူများက ကိစ္စကို မေးမြန်းရာ တ
ပ်သားများ ထဲတွင် အရက်မူးနေသော တပ်ကြပ်တစ်ဦးက ခေါ်မဘုရင်မ
င်းဆက်ကို ဖြုတ်၍ ဖေရိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု နတ်ပူး ပြောခြင်း ခံရ
သော ဤမြို့မှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး 'အမိနမ်ဟတ်'၏ သားကလေးကို သတ်ရ
န်လာရောက် ကြကြောင်း လွှတ်ခနဲ ပြော လိုက်လေ၏။

စကားအဓိပ္ပာယ်ကို တချို့လူများ ကောင်းစွာ နားမလည်သော်လည်း
ဘုရင့်အမိန့်ဖြစ်သဖြင့် မနေဝံ့ကြရတော့ဘဲ နောက်ဆုံး လှေများကို ယူ၍
သွားရောက်ကူညီကြရတော့၏။

၎င်းတို့ အထဲတွင် ကျွန်ုပ်မိခင်နှင့် သားချင်းတော်စပ်သူ တူးမြောင်း
လမ်းဗိုလ် တစ်ယောက်လည်း ပါလာရာ သူသည် နတ်ကွန်းမြောက်ဘ
က်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ ရောက်အောင် အပြေးလာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ရော
က်လျှင် အဘွားကြီး 'အတောင်ဝါး' ကို အဆင်သင့်တွေ့၍
အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ ရာ နှစ်ယောက်စလုံး အတန်ကြာ အံ့အားသင့်
လျက် ရှိကြ၏။ ကလေးကို ဝှက်ထားပြန်လျှင်လည်း စစ်သားများ သည်
ကလေးကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြပေဦးမည်။

ထိုသူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်နေစဉ် ကလေးတစ်ယောက် က
စားနေသည် ကို မြင်ရသဖြင့်-

"အဘွားကြီး ဟိုဟာ ဘယ်သူကလေးလဲ"

"အဲဒါ ကျုပ်မြေးလေ ... မင်းသားကလေး ဟားမားကစ်နဲ့ နို့စို့ဖက်
ပေါ့၊ သူ့အမေကြောင့် ဒီဒုက္ခတွေ ကျုပ်တို့ တွေ့ရတာပဲ"

"အဘွားကြီး ... ခင်ဗျားဝတ္ထုရား ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား။ ဘု
ရားသခင်ရဲ့ အမည်တော်နဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အမိန့်ပေးတယ်။ ကိုင်း ...

လုပ်ပေတော့"

အဘွားကြီးသည် သူ၏ သွေးဖြစ်သဖြင့် တစ်ခဏမျှ တွေဝေနေသေး၏။ သို့သော် ကလေးကို ကစားရာမှ ခေါ်၍ ရေမိုးချိုးပေးပြီးလျှင် ပိုးအင်္ကျီကလေး ကို ဝတ်ပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အိပ်သော ပုခက်ထဲတွင် ထည့်ထား လိုက်လေ ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုမူကား ပုခက်ထဲမှ ယူပြီးလျှင် အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပြီး နောက် ကွက်လပ်ဖုန်တောထဲတွင် သဘောကျကစား၍ နေစေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဤသို့လွတ်လပ်စွာ ကစားနေရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိသေး၏။

ထို့နောက် အဘွားကြီးအား အမိန့်ပေးသော သူသည် ပုန်း၍ နေလေ၏။ မကြာမီ ဘုရင့်စစ်သားများ သည် မြည်းများကိုစီး၍ ရောက်လာကြပြီးလျှင် အဘွားကြီးအား ဤအိမ်သည် အမိန့်မဟတ်အိမ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို မေးလေ သည် ။ အဘွားကြီးသည် ဟုတ်ကြောင်းကို ပြော၍ စစ်သားများအား အိမ်ထဲသို့ ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် နို့စိမ်းများ ၊ ပျားရည်များ ဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။ စစ်သားများ သည် အစားအစာများကို အစားသောက်ပြီးနောက် တပ်ကြပ် သင်းကွပ်အရာရှိက ပုခက်တွင်းတွင် အိပ်နေသောကလေးမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အမိန့်မဟတ်၏ ကလေး ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို မေးမြန်းရာ အဘွားကြီးက-

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သားကလေးပဲ ... သူပေါ့ မိုလ်မှူးရဲ့ တစ်နေ့ အီဂျစ်ပြည်ကြီးမှာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ရမယ့် ဖေရိုးဖြစ်မယ် ဆိုတာ"

အဘွားကြီး၏ စကားကို ကြား၍ စစ်သားများ သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက်ရှိစဉ် စစ်သားတစ်ယောက်သည် ကလေးကို ပုခက်ထဲမှ ဆွဲယူ ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ဓားနှင့် တိခနဲ ဖြတ် လိုက်လေ၏။ ထို့

နောက် တပ်ကြပ် လုပ်သူသည် ဖေရိုးဘုရင်၏ လက်စွပ်တံဆိပ်တော်ကို ပြပြီးနောက် "ဒါဖြင့် သူ့သားဟာ ခေါင်းမပါတဲ့ ဘုရင်ဖြစ်မယ့်အကြောင်း သူ့အဖေသာ ပြောလိုက်ပါတော့ အဘွားကြီးရယ်" ဟု ပြောင်လှောင်ကာ ကလေးခေါင်းပြတ်ကို ယူ၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဖုန်ထဲတွင် ကစားနေသော ကျွန်ုပ်တို့ မြင်သောအခါ စစ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား လက်ညှိုးထိုးလျက် "ဟိုကောင်က လေးကမှ ရုပ်ရည်သနားကမား ရှိသေးတယ်' ဟု ပြောဆိုရာ စစ်သားများ လည်း အတန်ကြာ စဉ်းစားလျက် ရှိနေကြသေး၏။ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မ သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မလာဘဲ ခေါင်းပြတ်ကိုသာ တောင်း တစ်လုံးထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီးနောက် အမြန်ထွက်သွားကြလေသည် ။

တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ နို့ထိန်းမိန်းမနှင့် သူ့ယောက်ျားသည် ဈေးမှ ပြန်လာ၍ အကြောင်းစုံ သိရသောအခါ အဘွားကြီးအား သတ်၍ ကျွန်ုပ်အားလည်း စစ်သားများ လက်သို့ အပ်မည် ကြံကြသေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဖခင် ရောက်လာ၍ အဖြစ်အပျက်မှန်ကို သိရသောအခါ ထိုလင်မယားအား ညတွင်းချင်းပင် ဖမ်းစေပြီးလျှင် နတ်ကွန်းအတွင်း လျှို့ဝှက်သော အခန်းတစ်ခုအတွင်း ထည့်ထားလိုက်၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ နို့ထိန်းမိန်းမနှင့် သူ့ယောက်ျားကို မည်သူမျှ မမြင်ရတော့ချေ။

ယခုစာရေးသည့် အချိန်၌ ကား အပြစ်ရှိသော နို့ထိန်းမိန်းမ ကလေးအစား ထိုအခါက ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် အသတ်ခံခဲ့ရလျှင် ကောင်းလေစွဟု အောက်မေ့ခဲ့၏။

ထိုအခါမှ စ၍ ကျွန်ုပ်ဖခင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ဖေရိုးဘုရင် အမိန့်ဖြင့် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသော သူ့သား ဟားမားကစ် မင်းသားကလေးအ

စား ကျွန်ုပ်ကို မွေးစားသည် ဟု ကြေညာလိုက်၏။

* * *

အခန်း (၂)

ထိုအချိန်မှ စ၍ ‘ဖြေ’ ဘုရင် တိုလီမီသည် ကျွန်ုပ်တို့ အား အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ချေ။

နှစ်များ သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်လွန်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သဖြင့် အီဂျစ်ပြည်၏ ပြည်တွင်းကိစ္စများကို တစ်စုံတစ်ရာ မသိခဲ့ပေ။ အကယ်၍ သိစေကာမူ ထုတ်ဖော်ရေးသားရန်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်မဟုတ်။ ။ ကျွန်ုပ်မှာ အချိန်အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အကြောင်းကိုသာ ဆက်လက် ရေးသားဖော်ပြပါအံ့။

ကျွန်ုပ်ဖခင်နှင့် ဆရာများ သည် ကျွန်ုပ်အား အီဂျစ်လူမျိုးတို့ ၏ ရှေးဟောင်း ပညာများကို လည်းကောင်း၊ နတ်များ နှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကို သင်ကြားပေး၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသည့် ပြင် အဆင်းအားဖြင့်လည်း လှပတင့်တယ် ရှုချင်ဖွယ်ရှိ၏။ ဆံပင်မှာ နက်မှောင်ပြီးလျှင် အသား မှာ လည်း နက်ကွန်းတန်ဆောင်းများ ထဲမှ ကျောက်ဖြူကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက် ရှိ၏။ သို့သော် ထိုလှပသော ရုပ်အဆင်းများကား ယခုစာရေးသော အချိန်၌ ကုန်လွန်၍ သွားခဲ့လေပြီ။

‘အဘူသီ’ မြို့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ပြိုင်၍ နပန်းလုံးဝံ့သူ မရှိ။ လုံပစ်ကြိုးကွင်းပစ် အတတ်တွင် လည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ကျွန်ုပ်နှင့် မယှဉ်ပြိုင်ဝံ့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် ခြင်္သေ့များကို လိုက်လံပစ်ခတ် ဖမ်းဆီးရ

နံ ပြင်းစွာ တောင့်တလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးကမူ သဘောမတူဘဲ ရှိလေသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်မှာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ အသက်သည် များ စွာမြင့်မြတ် ထိုက်တန်သည့် အတိုင်း ပေါ့ပေါ့ တန်တန် မကျင့်အပ်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြကာ တားမြစ်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းရာတွင် အဘိုးကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် အချိန်တန်သောအခါ သိရမည့် အကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့ ရှေ့မှောက်မှ မကျေမနပ် ထွက်ခဲ့ရ၏။

အဘူသီမြို့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ရွယ်တူလောက် သူငယ်တစ်ယောက်ရှိရာ သူသည် အခြားသူများ အကူအညီဖြင့် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ဖူးရာ ထိုအချက်ကို အခွင့်အရေးယူ၍ ကြွားဝါလေ့ရှိ၏။ ထို့ပြင် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ခွန်အားဗလကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ စွမ်းရည်သတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်အဆင်းကိုလည်းကောင်း မနာလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူရဲဘောကြောင်ကြောင်း၊ အမဲလိုက်ရာတွင် လည်း တောခွေးပေါက်စကလေးတွေ လောက်သာ လိုက်တတ်ကြောင်းများ ဖြင့် မဟုတ်မတရား နှိမ့်ချပြောလေ့ ရှိ၏။ ထိုအချိန်၌ ကား ကျွန်ုပ်မှာ အသက် (၁၇) နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ လူလားမြောက်၍ လာခဲ့ပေပြီ။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် အခန့်သင့်ထိုသူငယ်နှင့် တွေ့ရာ သူသည် ကျွန်ုပ်အား အဘူသီမြို့နှင့် ‘စတေဒီယာ’ ၃၀ (အင်္ဂလိပ် မိုင် ၁၀ မိုင်) ဝေးသော နေရာတစ်ခုသို့ သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေရာမှာ နတ်ကွန်းတစ်ခု အနီးရှိ တူးမြောင်းနံဘေး ကိုင်းတောဖြစ်၍ ထိုအထဲ၌ ခြင်္သေ့တစ်ကောင် ကျက်စားလျက်ရှိသည် ကို လူအများက ပြောသဖြင့် သိရကြောင်း၊ သူနှင့် အတူ လိုက်ပါက ကျွန်ုပ်၏ သတ္တိ ကြောင့်၊ မကြောင်ကို သိရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မလိုက်

ဝံ့ကလည်း မိန်းမများ ထဲတွင် သွားရောက်ကာ ခေါင်းဖြီး၍ နေရစ်ခဲ့ရန် အကြောင်း မခံချိမခံသာ ပြောကြားလေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်မှာ ဒေါသကို ဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် သူ့အား မသတ်မိစေရန် စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍ ထားခဲ့ရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အဘိုးကြီးစကားများကို မေ့လျော့ပြီးလျှင် သူနှင့် အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။ သူက လေးနှင့် မြား အပြင် ဓားတစ်ချောင်းကို ယူခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၌ မူလက်မှ လွတ်ထွက်မသွားစေရန် အရင်းတွင် ငွေဘုလုံးတပ်ထားသော လှံတစ်ချောင်း သာ ပါရှိလေသည်။ ။ ခြင်္သေ့ရှိရာ တောစပ်သို့ ရောက်လာလျှင် တူးမြောင်းနံဘေးရှိ ရွံ့နွံများ ပေါ်တွင် ကိုင်းတောထဲသို့ ဝင်သွားသော ခြင်္သေ့ခြေရာများ ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့မှ သွားတော့မည်ကဲ့သို့ ဟန်ပြင်လျက် ၎င်းအား-

"ဟေ့ ... အကြွားကောင် ကိုင်းတောထဲကို မင်း အရင်ဝင်မလား၊ ငါက အရင်ဝင်ရမှာ လား ... ပြောစမ်း"

"မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ။ သည် လောက်လည်း မရှူးနဲ့ ဦးလေ။ ဟိုအကောင်ကြီးက မင်းအပေါ် တစ်ခါတည်း ခုန်အုပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်လိမ့်မယ်ကွဲ့ ... နားလည်လား၊ နေဦး ... မှန်လိုမှန်ငြား ငါ လေးနဲ့ အရင်ပစ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

ကံကောင်းထောက်မ၍ ပေလော မသိ၊ ပစ်လိုက်သော မြားသည် ခြင်္သေ့အား ထိမှန်သွားလေသည်။ ။ ခြင်္သေ့ကြီးသည် လည်ပုံ၌ မြားတစ်စင်း စိုက်လျက် လည်ဆံများ တဖွားဖွား ဖြစ်ပြီးလျှင် လျှပ်စစ်၏ လျှင်မြန်ခြင်းဖြင့် ကိုင်းတောထဲမှ ခုန်ပေါက်ထွက် လာလေ၏။

"ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ပစ်၊ သူ ခုန်မအုပ်ခင် မြန်မြန်ပစ်လေ"

သို့သော် လူကြွားကလေးကား သတ္တိမရှိတော့ချေ။ လေးနှင့် မြားပင်
လျှင် လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက် အလန့်တကြား ဟစ်
အော်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ နောက်သို့ လှည့်၍ ပြေးလေရာ ကျွန်ုပ် တစ်
ယောက်တည်းသာ ခြင်္သေ့နှင့် ရင်ဆိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ကြောက်လန့်သော်လည်း မပြေးဘဲ ကျရောက်မည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို
တွေးတောလျက် ရှိစဉ် ခြင်္သေ့သည် ကျွန်ုပ်၏ အပေါ်သို့ ခုန်၍ အုပ်လိုက်
ရာ ကျွန်ုပ်က တိမ်းရှောင်လိုက်သဖြင့်အား လွန်၍ ကျသွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ခြင်္သေ့သည် သူငယ်၏ ကျောပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ဦးခေါင်းကို လက်ကြီး တစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်ရာ သူငယ်၏ ဦးခေါင်းသည် ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သော ကြက်ဥတစ်လုံးကဲ့သို့ ကြေမှု၍ သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ယခင်ကထက် ထိတ်လန့်၍ လာပြီးလျှင် မိမိ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိုက်သည် ကိုမျှ မသိတော့ဘဲ လုံဖြင့် တအား ထိုး လိုက်လေ၏။ သို့သော် ‘ချက်ကောင်း’ ကို မထိသေးသဖြင့် ခြေနှစ်ချောင်းကို ထောက်၍ ရပ်ကာ ကျွန်ုပ် အား အပြီးသတ်စေရန် လက်ကြီးဖြင့် ပုတ်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကား ကျွန်ုပ်သည် နံဘေးသို့ လျင်မြန်စွာ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးလျှင် လုံကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက် သူ၏ လည်ပင်းရှိရာသို့ တအားကုန် ထိုးစိုက် လိုက်လေ၏။ ခြင်္သေ့ကြီးသည် လုံကို လက်ဖြင့် လှမ်း၍ ပုတ်ရင်း နာကျင်လှသဖြင့် ပြင်းထန်းစွာ ဟစ်အော်ဟိန်းဟောက်ကာ လူတစ်ရပ်သာသာခန့်မျှ လေထဲ တွင် နှစ်ကြိမ် ခုန်လိုက်ပြီးနောက် သေဆုံးသွားလေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သေသွားရှာသော ကျွန်ုပ်၏ အဖော်ကိုလည်း ကောင်း၊ ခြင်္သေ့ကြီးကိုလည်းကောင်း ငေးစိုက်ကာ တွေဝေကြည့်လျက်

ရှိစဉ် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့သို့ ပြေးလာသည် ကို မြင်ရလေ၏။ ၎င်းမှာ ထိုအခါက မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည် မသိရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို သူ၏ သွေးသားဖြင့် လဲလှယ်လိုက်သော ‘အတောင်ဝါး’ ဆိုသူ အဘွားကြီးဖြစ်ကြောင်း နောင် သိရှိရလေသည် ။ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ခြင်္သေ့ သတ်ပုတ်ကြပုံများကို အဝေးမှ ကြည့်နေခဲ့၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ‘ဟာမား ကစ်’ မင်းသားဖြစ်ကြောင်း သိသဖြင့် ‘မဟာမျိုး မဟာနွယ်ကလေး’၊ ‘မင်းလောင်းကလေး’ ‘အိဂျစ်ပြည်ကြီး ကို ကယ်တင်မည့် ဖေရိုးဘုရင်ကလေး’ စသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုး ချီးကျူးခေါ်ဝေါ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ အဘွားကြီးမှာ ကြောက်လန့်လွန်းသဖြင့် ရူးသွပ်သွားခြင်းပင် ဖြစ်လေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။ ဤနေရာသို့ မည်သည့် အတွက် လာရောက်ကြောင်းမေးရာ သူက-

"ဒီလို မင်းလောင်းကလေးရဲ့ ... မနေ့ညက ‘အိုင်းဆစ်’ မယ်တော်နတ်သမီးကြီးက ဒီနေ့ ဒီနေရာကို ဆေးမြစ်သွားရှာပြီး ကျုပ်မြင်ရတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေ မင်းလောင်းကလေးကို ပြောရမယ်လို့ အမိန့်ရှိလိုက်တယ်။ အဲဒီနိမိတ်တွေကို အခုပြောရဦးမယ်။ ဟိုခြင်္သေ့က ရောမမြို့လယ်မြို့တော် ခန်းမကြီးမှာ ဟိန်းဟောက်နေတဲ့ အကောင်ကြီးပေါ့၊ ဟို သေနတ် လူက တိုလီမီဘုရင်လေ ... နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှာ ရှိတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးကို ပေါင်းပင်လို အနှံ့အပြားရောက်နေတဲ့ နိုင်ငံခြား မာစီဒိုနီယန် အဆွယ်အပွား ကလေးတစ်ခုပေါ့။ ‘မာစီဒိုနီယန်’ ဘုရင်နဲ့ သင်နဲ့ ရောမခြင်္သေ့ကြီးကို သတ်ဖို့ အတူတူသွားကြတယ်။ သို့ပေမဲ့ မာစီဒိုနီယန် သွေးဆုတ်ကာ ထွက် ပြေးလေတော့၊ ရောမခြင်္သေ့က သူ့ကို ပုတ်သတ်လိုက်ရော သင်ကတော့ ရောမခြင်္သေ့ကြီးကို နောက်ဆုံး သတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ ခမ်း(မ) ပြည်ကြီးလည်း တစ်ဖန် လွတ်လပ်ပြန်မှာ

ကိုး။ အင်း ... မင်းလောင်းကလေးတစ်ခု သတိထားဖို့ က ရူပါရုံနဲ့ ဖမ်းစားတတ်တဲ့ မိန်းမတို့ ရဲ့ ညွှတ်ကွင်းက လွတ်ကင်းအောင် ရှောင်ဖို့ သတိပြုရမယ်။ အဲဒီလို သတိပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောတာတွေ အားလုံးမှန်မှာ ချည်းပဲ။ လာ ... လာ မင်းလောင်းကလေး ရေစပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး။"

ဤသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပင် မိန်းမကြီးသည် တူးမြောင်းရေစပ်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ရေစပ်သို့ ရောက်လာလျှင် မိန်းမကြီးက-

"လူကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ရေထဲမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ နဖူးက နဖူးကျယ်ကြီးနဲ့ သရဖူနှစ်ထပ်ဆောင်းဖို့ အံ့ကိုက်ပဲ။ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း ထည်ထည်ဝါဝါနဲ့ ၊ တကယ်ခန့်ညားတဲ့ အမူအရာ ပြနေတာပဲ။ ဖန်ဆင်းပေး လိုက်တဲ့ ‘ထား’ နတ်မင်းဟာ မင်းမြောက်တန်ဆာများ နှင့် အံ့ကျအောင် ကိုယ်နေကိုယ်ထားကို စီမံပေးလိုက်တယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကဖြင့် မြင်ရတဲ့ လူအပေါင်းဟာ တစ်ခါတည်း ညွှတ်ပျောင်းပြီး ကျလောက်ပါရဲ့ ။ အို ... ဒါထက် လူကလေးရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကုတ်ရာခြစ်ရာတွေကို ဟောဒီ ဆေးရွက် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ပါဦး။ ဒီလိုဆိုရင် ခြောက်ရက်လောက်အကြာမှာ အမာရွတ်တောင် မထင်ဘဲ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ကျုပ် ရူးပေါပေါဖြစ်နေတာ အလကားမှတ်သလား၊ ကျုပ် အားလုံးနားလည်ပါတယ်။ တကယ့်ကို နားလည်တယ်။ ဘယ်အရာမျိုးမဆို သူ့ကောင်းကျိုးနှင့် ဆိုးကျိုးတော့ ရှိကြတာချည်းပဲ။ လောကကြီးမှာ ရူးမှ လည်း တတ်တယ်၊ တတ်မှ လည်း ရူးတယ်။ ရူးတယ်ဆိုတဲ့ အထဲမှာ အတတ်ပညာ အများကြီး ရှိတယ်။ အတတ်ပညာ ဆိုတဲ့ အထဲမှာ လည်း ရူးသွပ်ခြင်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ..."

ထိုအချိန်၌ လူတစ်စုသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာသို့ လာလျက်ရှိရာ မိန်းမကြီးသည် ဆက်လက်၍ "ဒီဂါထာတွေနဲ့ မန်းမှုတ်ပေးတော့ ကျုပ်ဆေး တန်ဖိုးကြီးလာတာပေါ့ လူကလေးရဲ့ ၊ အောင်မယ် ... ရှင်တို့ က ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ဂါထာမန္တရားထက် ကောင်းတာ လောကကြီးမှာ ဘာရှိသေးသလဲ။ ရှင်တို့ မယုံဘူးဆိုရင် ရှင်တို့ မိန်းမတွေ ကလေးမရနိုင်ဘူးဆိုရင် လာခဲ့၊ အိုရီဆစ်နတ်ကွန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်တိုင်တွေ စေ့အောင် တစ်တိုင်စီ လိုက်ခြစ်ရတာထက် သေချာတယ်။ ရှင်တို့ ကို ကျုပ်အာမခံတယ်။ နို့ပေမဲ့ ... ဂါထာကို ဘယ်လို ရွတ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ရှင်တို့ နားလည်ထားရမယ် ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ... ဟီ ...'

ကျွန်ုပ်လည်း မော်ကြည့်လိုက်ရာ လူအုပ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ အားကျိုးကန်းမျက်စိဖြင့် ကြည့်နေသော ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် တိုလီမင်ဘုရင်၏ သူလျှိုဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား ပုခက်တွင်း အရွယ်က သေကြောင်းကြံစည်ခဲ့သူ၊ သတ်ရန်အားပေး အားမြှောက် လုပ်ခဲ့သူမှာ လည်း ထိုလူကြီးပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လည်း အတောင်းဝါးသည် သူ၏ စကားများ လှီးလွှဲ ပြောလိုက်ကြောင်း များကို နောင်အခါမှ ကျွန်ုပ်သိရှိရ၏။

ထိုလူကြီးသည် အဘွားအို အတောင်းဝါးအား စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက်-

"ဒီမှာ အမယ်ကြီး၊ ခင်ဗျာ့ဂါထာတွေက သိပ်ဆန်းပါကလား၊ ဖေရိုးအကြောင်းတွေ၊ သရဖူ နှစ်ထပ်ဆိုတာတွေ၊ ပြီးတော့ အဲဒီသရဖူဆောင်းဖို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှအောင် ဖန်ဆင်း ပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေလည်း ပါသလား"

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ နေပါဦး ... ဒီလူကြီး ရူးများ နေရောသလား။ လူတစ်ယောက်က ကျိန်တွယ်ပြောမယ်ဆိုရင် ဘုရင်နဲ့ တူရီ

ယာသံကို နတ်များက ထိန်းသိမ်းထားပြီး သူတို့ ထံက တစ်ဆင့် ဒီတိုင်းပြည်ကြီးကို ပျော်ရွှင်အောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီဘုရင် အရှင်ဖေရိုး ထက် ပိုကောင်းတဲ့ တိုင်တည်စရာ ရှိသေးသလားရှင်၊ ပြီးတော့ မာစီဒိုနီ ယန်ဘုရင် အလက်ဇန္ဒားရဲ့ ကရုဏာတော်နဲ့ သူ ဆောင်းတဲ့ သရဖူနှစ်ထပ်ဆင့်ထက် ပိုပြီးမြင့်မြတ်တဲ့ တိုင်တည်စရာကော ရှိသေးသလားရှင်၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ရှင်တို့ က နွဲ့စပ်လို့ ထီးနန်းအကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး မေးရဦးမယ်။ စစ်သူကြီးပွန်ပေဟာ သူ စစ်နိုင်တုန်းက ဘုရင့်ဝတ်လုံတော်ကို ဝတ်တယ်ဆိုပါကလား ...

ဟား ... ဟား ... စဉ်းစားပြီး ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက်များ ခြင်္သေ့ရေခြံထားတဲ့ ခွေးကလေးနဲ့ တူမှာ လဲလို့ ... ဪ ခြင်္သေ့အကြောင်းပြောလို့ ဒီသူငယ် သတ်လိုက်တာ ခြင်္သေ့ကြီး သေသွားလို့ ရှင်တို့ ရွာမှာ တော့ တစ်ရန် အေးသွားပြီ ဆိုပါတော့၊ ကြည့်စမ်းပါဦးရှင် ... ဘယ်လောက်ကြီးတဲ့ ခြင်္သေ့ကြီးလဲလို့ ၊ သွားတွေ၊ လက်သည်းတွေ၊ ကျုပ်တို့လို အဘွားကြီးဆိုရင် မြင်ရုံနဲ့ သေလောက်တယ်။ ဟော ... ဟိုမှာ သူ သတ်ထားတဲ့ အလောင်း ကလေးတစ်ခု၊ ဪ ... လူများ အသက်ဟာ မမြဲဘူးနော်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ရှင်တို့ ကျုပ်တို့လို သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ဦးပဲ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... အခုမှ ဖြင့် ဒီသူငယ်အလောင်း ဆေးစိမ်တဲ့ လူတွေဆီ ယူသွားရုံရှိတာပေါ့။ ဒီလို နေပူထဲမှာ ကြာကြာပစ်ထားရင်၊ ဖူးရောင်လာလိမ့် မယ်။ ဟီဟီဟီ ... ဟီဟီဟီ ... အလို ... ပြောရင်းဆိုရင်း မှောင်တောင် လာပြီကော၊ ဟဲ့ ... လူကလေး အမေကြီးပေးတဲ့ ဆေးမြစ်တွေ အနာပေါ်မှာ ထည့်နော်၊ မထည့်ရင် အနာရင်းနေလိမ့်မယ်။ ဒီသူငယ် ကြည့်ကြစမ်း၊ ဒီသူငယ်ဟာ ကျုပ်မြေးတော့ ... ကျုပ်က ရူးပေမဲ့ တစ်ခုတလေတော့ မှတ်မိ သေးတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့သား ဖေရိုးဘုရင်ရဲ့ အသတ်ခံရတော့၊ သူ့သား

နဲ့ နို့စို့ဖက် ဒီကလေးကို မွေးစားထားတယ်။ ငါ့မြေးက သိပ်စွမ်းတယ်။
ငါ့မြေး လုပ်ပုံကိုင်ပုံ မြင်ရတော့ အဘွား သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ"

ထိုအခါ ဆံပင်ဖြူနှင့် အဘိုးကြီးမှာ 'အတောင်းဝါး' က တစ်ပတ် ရိုက်လိုက်သည် ကို မရိပ်မိဘဲ "သိပ်စကားများ တဲ့ အမယ်ကြီးပဲ၊ လျှာသွက်လိုက်တာလည်း လွန်လို့ " ဟု ပြောကာ သူ၏ တပည့်များအား သူငယ်၏ အလောင်းကို ယူသွားရန်နှင့် ခြင်္သေ့ရေကို ဆုတ်ခွာရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အံ့သြလျက် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည် ။

* * *